

PŘÍBĚH

O ROZLADĚNÉ KYTARĚ

V jedné uzavřené místnosti se nacházelo pět kytar, které žily svým obvyklým životem. Jednou vešel do místnosti mladý muž, vzal do rukou jednu kytaru a začal ji ladit. Některé struny přitom natahoval a jiné zase povoloval. Byla to namáhavá práce, při které kytara naříkala bolestí. Další kytary se velmi bály a hudovaly na člověka, který je přišel naladit.

Jedné se podařilo schovat se za křeslo. Muž, který kytary ladil, ale nebral na jejich náрек ohled, přecházel od jedné kytary ke druhé a ladil je. Přitahoval a povoloval struny, a tak je všechny postupně naladil. Nevšiml si však schované kytary. Potom z místnosti odešel a zanechal v ní čtyři naladěné kytary a jednu rozladěnou.

Jednoho dne vstoupili do místnosti muzikanti, aby vzali kytary na koncert. Vyzkoušeli je a zjistili, že čtyři naladěné kytary vydávají překrásný zvuk. Ale když vzal muzikant do ruky pátou kytaru, uslyšel příšerný zvuk podobný žabímu kvákání. A tak nechal kytaru stranou. Rozladěné kytary se zmocnila hluboká deprese a začala naříkat nad svým osudem: „Ach, já nešťastná, jsem jediná, kterou vynechali. Celý svůj život jsem byla nešťastná, vždycky mě jen odmítali a odstrkovali.“ A reptala na každého, protože k ní byli všichni zlí.

PŘÍBĚH FARMÁŘE

Byl jednou jeden farmář, který žil v horách. Byl to chudý muž, podobně jako ostatní farmáři, kteří žili v jeho sousedství. Ale díky houževnatosti a pracovitosti se mu podařilo koupit si koně. Radoval se z toho. Farmáři z okolí mu ale záviděli, přesto přišli a blahopřáli mu. Říkali mu: „Přejeme ti, abys měl s tímto koněm hodně štěstí.“ Ale on odpověděl: „Štěstí, neštěstí, kdo ví, co z toho bude.“

Čas plynul a stalo se, že kůň farmáři utekl. Byla to pro něho velká rána. Farmáři z okolí přišli za ním a říkali: „To je neštěstí.“ Ale farmář odpověděl: „Neštěstí, štěstí, kdo ví?!“

Po čase se koník vrátil. Ale ne sám, přivedl s sebou šest hříbat. A tak měl farmář najednou místo jednoho koně koní sedm. Sousédé za ním znovu přišli a znovu mu blahopřáli a říkali: „Máš štěstí.“ A farmář znovu odpověděl: „Štěstí, neštěstí, kdo ví?!“

Jednoho dne se farmářův syn pokusil osedlat jedno z hříbat, aby je zkrotil. Ale koník chlapce shodil, ten spadl na skálu a polámal si kosti. A opět přišli okolní farmáři a říkali: „Jaké neštěstí.“ A farmář znovu odpověděl: „Štěstí, neštěstí, kdo ví?!“

V té době byla válka a všichni mladíci museli narukovat. Když přišli do farmářova domu vojáci, aby odvedli syna, a viděli, že má polámané kosti, na vojnu ho nevzali.

PŘÍBĚH O NAMYŠLENÉM ADMIRÁLOVI

Žil jednou jeden admirál a sloužil na vojenské lodi. Jednou v noci spatřil v dálce světlo a světelným kódem vyslal tomuto světlu zprávu: „Uhněte!“

Ale odpovědí mu byla druhá zpráva:
„Uhněte vy!“

Admirál se nedal a odpověděl:
„Jsem admirálem na velké vojenské lodi,
nebudu uhýbat, ale vy uhněte na východ!“

A znovu přišla stejná odpověď:
„Vy uhněte na východ!“

Admirál vyslal další zprávu:
„Vedu flotilu, takže uhněte na východ vy!“

Ale odpověď byla tatáž:
„Vy uhněte na východ!“

Admirál se naštval a odpověděl:
„Bez ohledu na to, jestli uhnete nebo ne,
já jedu přímo!“

Odpověď zněla:
„Dělejte si, co chcete.
Já obsluhuji maják!“